

Dívka z obrazu

Karel Gott

Kolikrát jsem stál tam, před tím krámkem,
kde mě hřál i mráz.
V myšlenkách jsem kráčel starým zámkem,
jenom já a čas.

Kolikrát, když slunce vlídná zář zlátla,
ze starého rámu dívčí tvář mě zmátla,
dívčí tvář, jak růže ukrytá
v šál okrový.

Čekal jsem, že dá mi znamení, zbytečně,
dívala se na mé trápení netečně,
přesto jsem ten obraz toužil
mít v podkroví.

Přišel náhle pán a obraz koupil,
snad jí má teď rád.
Jen já vím, že vůbec neprohloupil
a nemůžu spát.

Nehledám už úsměv neměnný z plátna,
tahle krása bývá u ženy málo platná,
sny, že dívku láska oživí nám pomínou-ou-ou.

K obrazům snad můžeš lehce vplát, je zvláštní,
nemohou ti zpátky lásku dát s tvou vášní,
malíři mi tohle rouhání
jistě prominou.

Kolikrát, když slunce vlídná zář zlátne
pokaždé mě krásná dívčí tvář zmátne,
nemusí mít ani nádherný šál okrový.

Nečekám už tajná znamení, zbytečně,
teď už vím, kde láska pramení skutečně,
teď už vím, že na mé znamení odpoví.

Lá-la-la-la, lá-la-la-la-lá, lá-la-la,
lá-la-la-la, la-la-la-lá, lá-la-la.
Lá-la-la-la, la-la-la-lá, la-la-la-lá.